

Elke dag hopen op een woning

Louise Bunk (21) uit Naaldwijk deelt een slaapkamer met haar dochtertje Hilde.

FOTO: THIERRY SCHUT

Wethouder Arne Weverling (GBW, Wonen) is blij dat er de komende tijd weer flink wat nieuwe huizen worden gebouwd in Westland.

JACQUES ZORGMAN

NAALDWIJK

Menig starter op de woningmarkt in Westland moet de laatste jaren eerst een huis kopen buiten de gemeentegrenzen, alvorens een woning in het kassengebied haalbaar is. Ook het vinden van een geschikte huurwoning valt voor veel Westlanders bepaald niet mee en kan jaren duren. De Naaldwijkse Louise Bunk weet daar alles van.

FRED VERMEER

Dolgraag wil Louise Bunk (21) samen met haar dochtertje Hilde (5) een eigen huis, maar dat wil maar niet lukken. Ruim drie jaar staat ze inmiddels ingeschreven bij Woonnet Haaglanden. Het liefst zou ze in Naaldwijk blijven, waar ze nu samen met haar moeder en stiefvader woont. Daar wordt alleen momenteel helemaal niks

aangeboden. In andere dorpskernen zijn wel woningen beschikbaar, maar daar moet Bunk tientallen gegadigden voor zich dulden. „Het is zó teleurstellend.”

Amber blaft als de bel gaat. De flinke herder, ogenschijnlijk een perfecte waakhond, maakt een hoop lawaai, maar doet geen vlieg kwaad. Hilde heeft nog vakantie en is even buiten aan het spelen. Nichtje Chloe van bijna 2, dochtertje van de zus van Louise, is er ook en wil graag de trap op. Maar dat vindt oma niet zo'n goed idee. Het is een gezellige boel in de kleine eengezinswoning in de Naaldwijkse Gerrit van Heemskerkstraat, vlakbij de oude Dalton mavo, die alweer jarenlang leegstaat. Daar ligt het allemaal niet aan. „Er zijn ook absoluut geen problemen hoor,” zegt Louise, die op haar 15de moeder werd. „Maar Hilde is nu bijna zes en écht toe aan haar eigen kamertje. Na twee jaar bij opa en oma te hebben geslapen, deel ik nu met haar een slaapkamer. Die hebben we net een beetje opgeknapt, want het zag er niet meer uit. Geen idee voor hoe lang, maar ik hoop niet al te lang. Hilde gaat naar school en wil ook met vriendjes en vriendinnetjes kunnen spelen op haar kamertje. Maar dat heeft ze niet.”

Ingeschreven

Direct toen ze 18 werd, schreef Louise zich bij Woonnet Haaglanden in voor een huurhuis. „Iedereen, van maatschappelijk werk tot de huisarts, vertelde dat ik mij pas vanaf mijn achttiende kon aanmelden,” blikt ze terug. „Maar achteraf bleek dat dat al veel eerder had gekund, omdat ik een dochtertje heb. Dan had ik nu natuurlijk al veel langer ingeschreven gestaan en misschien al een huisje gehad.”

En zo liep de Naaldwijkse, die als

leidinggevende werkt in het plaatselijke filiaal van het Kruidvat, gaandeweg tegen meer problemen aan. „Om in aanmerking te komen voor een driekamerwoning moesten we met z'n drieën zijn,” zegt ze. „Met z'n tweeën ging dat niet lukken. Inmiddels kan dat wel, maar dat heeft een hele poos geduurd. Particuliere huur kan ik niet betalen, al werk ik toch 37 uur in de week. En komt de huur boven de 700 euro, dan krijg ik geen huursubsidie meer en lukt het dus ook niet.”

Hilde is inmiddels ook weer even komen aanwaaien vanuit het speeltuintje. Een engelachtig meisje met blond haar en grijsblauwe ogen. Ze geniet ogenschijnlijk van een onbezorgde jeugd. Louise staat op en loopt naar de keuken. Ze kan haar tranen even niet meer bedwingen en wil niet dat haar dochter haar ziet huilen. Ook oma krijgt waterige ogen. „Het is gewoon zó frustrerend,” stamelt ze. „Elke keer is Louise weer vol goede moed dat er een huisje voor haar is als er een e-mailtje binnenploft dat er ergens een woning beschikbaar komt. Maar er zijn steeds zó veel mensen voor haar aan de beurt. Elke keer weer die teleurstelling, ik vind het zó naar voor haar.”

Elke dag

„Elke dag kijk ik weer op Woonnet Haaglanden of er nieuwe woningen beschikbaar zijn,” zegt Louise, nadat ze haar laptop heeft opengeklapt. „Maar in Naaldwijk staat momenteel helemaal niks.” Toch houdt ze hoop. Voor haar dochtertje. En voor zichzelf. Ze blijft erop vertrouwen dat het goed komt. „Ik ben vroeg gestopt met school omdat ik niet veel heb met theorie. Ik ben gaan werken, maar dankzij mijn werkgever kan ik gelukkig toch cursussen volgen. Ik heb mbo2 gehaald en wil door met mbo3 en

heb de ambitie om snel assistent-filiaalmanager te worden. Al moet ik dan wel naar een andere vestiging van het Kruidvat. Maar dat geeft niet. Bijna elk dorp heeft er wel eentje."

Een eigen huis zou daar prima bij passen. Aan de overkant van de straat komt er binnenkort eentje leeg. „Dat zou echt perfect zijn," zegt ze. „Dan is Hilde dicht bij opa en oma, die op haar kunnen passen als ik werk en haar naar school kunnen brengen. Maar ik ben bang dat er misschien wel weer asielzoekers in komen. Die mensen moeten uiteraard ook ergens wonen, maar er zitten hier al drie gezinnen in de straat. Waarom zij wél, vraag ik me soms af. En de kringloop komt dan voorrijden om het hele huis in te richten. Ik wil helemaal niet discrimineren, maar het is echt meten met twee maten. Mensen van buitenaf krijgen in een mum van tijd een huis, terwijl Westlanders in de kou blijven staan." LPF Westland heeft het college van b en w al om opheldering gevraagd over de huisvesting van asielzoekers in de Gerit van Heemskerkstraat.

Urgentie

Urgentie aanvragen heeft voor Louise Bunk ook geen zin. „Dan moet ik liegen. Zeggen dat ik hier slaande ruzie heb en heel snel weg moet. Dat wil ik niet en dat is ook niet eerlijk. Uiteindelijk komt dat toch uit. Dus blijf ik maar hopen dat er snel iets voor me komt, al verwacht ik weinig hulp van woningcorporatie Vestia of de gemeente."

Kleine Hilde gaat niet gebukt onder de hele situatie, zo lijkt het. Maar een eigen kamertje zou wel heel fijn zijn. De kleur heeft ze al een tijdje in haar hoofd. Het blauw in haar huidige slaapkamer vindt ze niet zo mooi. Roze, dat moet het worden!